

ДЯВОЛЪТ БЕЗ КЪСМЕТ

Превод от полски: Ани Божкова, 1989

chitanka.info

Живял някога на света един много находчив крал. Той издигнал на два съседни хълма добре укрепени замъци и поставил стража да ги пази. Когато един ден специалистите по военното дело го посъветвали да подсили охраната, тъй като досегашната била съвсем малобройна и нямало да може да опази замъците, кралят дълбоко се замислил. Мислил час, два, три и накрая решил да свърже двата хълма с мост, та в случай на нужда стражата на замъците да може да си помага.

Оказало се, че по-лесно било да измисли такова простичко и умно нещо, отколкото да намери човек, който да се заеме с построяването на моста. Всички архитекти и строители, не само в страната, но и извън нейните предели, единодушно заявили, че не е по силите им да построят мост между два толкова високи и стръмни хълма. Но на краля и през ум не му минавало да се отказва от това, което бил намислил. Разгласил надлъж и нашир, че който построи моста, ще получи толкова злато, колкото тежи самият той.

И ето че се явил един млад, начинаещ зидар, който се съгласил да построи моста, при условие, че му дадат малка предплата, за да купи строителен материал и да наеме работници. Сиромашията и тежката болест на любимата му майка го били принудили да се нагърби с тази толкова трудна работа.

„Щом кралят ми даде предплатата, ще извикам лекари да излекуват майка ми, а какво ще стане по-нататък, ще видим“ — мислел си той, като отивал в двореца.

Ех, че се зарадвал момъкът, когато кралят приел неговото условие и заповядал да му изплатят за бъдещата работа цели сто дуката^[1]. Дори предупреждението, че ако не построи моста, ще загуби главата си, не могло да помрачи радостта му. Изпълнен с надежда и вяра в бъдещето, той поверил майка си в ръцете на най-добрите лекари, закупил голямо количество дървен материал и желязо, наел работници и се заловил да строи моста.

Работел младият зидар наравно с работниците седмица, две, три, а работата все си стояла на едно място. Ядосвал се той, тюхкал се, но не губел надежда, че все някак си ще построи моста. Паднал духом едва когато един ден работниците заявили, че напускат, защото били разбрали, че няма смисъл да си губят времето с работа, с която и дяволът не може да се справи. Как ли не ги увещавал клетникът да не го изоставят, но всичко било напразно.

След като работниците си отишли, нещастният момък седнал на една купчина дъски, започнал да оплаква съдбата си и да нарежда:

— Кралят ще ми отсече главата, като нищо ще ми я отсече, ако не построя моста. А че няма да го построя, е ясно като бял ден. Прави бяха работниците, като ми казваха, че и дяволът не може да стори това!

Но както се вайкал, изведнъж чул зад гърба си нечии стъпки.

Обърнал се и видял един странно облечен господин, който се приближил до него и рекъл:

— Чух те как се вайкаш и знам какво те чака, ако не построиш моста. Жал ми е за младостта ти и затова искам да те спася.

— Благодаря ти за добрината, мили човече — отвърнал зидарят с отчаян глас, — но кажи ми как ще ме спасиш?

— Много просто, ако ме помолиш, ще построя моста — отговорил непознатият с весела усмивка.

— Ами тогава започвай да го строиш, приятелю, започвай! — извикал зарадваният зидар. Но след като помислил малко, попитал: — Я по-добре ми кажи какво искаш в замяна?

— Нищо не искам. За труда си ще взема онова живо същество, което първо mine по моста.

— Ама ти кой си, да не си дяволът? — обезпокоил се зидарят.

— Позна, приятелю — отвърнал пришълецът. — Но едно ще ти кажа — продължил той, — ти и твоите работници сбъркахте, като казахте, че този мост и дяволът няма да може да го построи. Давам ти дума, че ще го построя, и то за съвсем кратко време, ако, разбира се, приемеш скромното ми условие.

— Какво да правя! Съгласен съм, тъй да бъде! — рекъл зидарят и подал ръка на дявола.

Речено-сторено. След като сключил договор със зидаря, дяволът му заповядал да си върви вкъщи, запретнал ръкави и се заловил за работа. Работил три дни и три нощи без почивка. И ето, на четвъртия ден сутринта мостът бил напълно завършен. Повикал тогава зидаря и като му показал работата си, весело рекъл:

— Както виждаш, удържах на думата си. Сега иди при краля и го помоли да дойде да види какво си направил. Има да се чуди!

Зидарят веднага отишъл при краля, казал му, че мостът е готов, и го попитал кога иска да го види.

— Утре призори и ако ми хареса, още същия ден ще получиш останалото злато — отвърнал той и му заповядал да не се отдалечава от двореца, тъй като иска заедно да огледат моста.

На другата сутрин още не се било азорило, когато кралят, зидарят и цяла тълпа придворни се изкачили на върха на единия хълм и с възхищение гледали моста, който го свързвал с другия. Кралят похвалил зидаря за добрата работа и заповядал на ковчезника да му напълни една торба с дукати. В това време дяволът, преобразен като придворен слуга, се смесил със свитата на краля и по едно време високо рекъл:

— Господа, не отричам, че мостът е много красив, но кой може да гарантира за здравината му? Не е подпрян с колони, виси във въздуха и кой знае дали няма да се срути под тежестта дори на един толкова кльошав човек, като зидаря.

След коварните думи на дявола, кралят дълбоко се замислил и тържествено заявил:

— Смятам, че ще е най-разумно, ако строителят на моста пръв мине по него, за да провери здравината му. Е, хайде, уважаеми господине — обърнал се той към зидаря, — заповядвам ти да минеш по моста бавно, но с твърда крачка!

Като чул заповедта на краля, зидарят си глътнал езика от страх, защото разбрал, че всичко е загубено. Вместо очакваното богатство и слава, щял да попадне жив в ръцете на дявола. А не можел да си признае, че е сключил договор с него, защото за такава сделка щели да го изгорят на клада.

Кралят го подканил да побърза, но зидарят, който искал поне с няколко часа по-късно да се прости с този свят, го помолил да отложат изпробването на моста за следващия ден.

— Ваша милост, вижте, че боята още не е изсъхнала — казал той. — Ако мина по моста, ще оставя следи и после трябва наново да го боядисвам, а вече нямам боя.

— Прав си — съгласил се кралят и отложил изпробването на моста за следващия ден.

Дяволът не бил много доволен от това, но нищо не можел да направи. Легнал край моста да си подремне, докато дойде време да прибере душата и тялото на бедния зидар. А момъкът си тръгнал, за да се прости с майка си и с неколцината си приятели, но не им казал

какво го очаква на другия ден. Само споменал, че по нареждане на краля тръгва на далечен и опасен път.

Чак на следващата сутрин, когато се сбогувал с майка си, зидарят ѝ признал къде и защо отива. Заплакала горчиво нещастната майка, разделяйки се със сина си, а и той излязъл от къщи разплакан.

Видяла това една стара просякиня, която минавала покрай тяхната къща. Спряла зидаря и го попитала защо плаче, след като вече е богат и славен.

— Да върви по дяволите такова богатство! — отчаяно промърморил той и понечил да си тръгне.

Разбрала тя по гласа му, че се е случило нещо лошо, и настояла да ѝ каже защо е толкова тъжен и отчаян.

— Стара съм вече, момко, много съм видяла на този свят, та може би ще успея да те избавя от сполетялата те беда.

„Вече нямам нищо за губене, ще ѝ кажа защо съм тъжен. Може пък старицата да ми помогне да се измъкна от ноктите на дявола“ — помислил си зидарят и ѝ разказал всичко от игла до конец.

— Не се отчайвай, момко! — рекла просякинята, след като го изслушала. — За мене е нищо работа да излъжа дявола. По-трудно е да бъде излъган ангел, но ако потрябва, и с това ще се справя.

— Научи ме какво да правя! Само че по-бързо, защото след малко трябва да съм при моста — помолил я зидарят.

— Слушай тогава! Когато кралят ти заповяда да минеш по моста, тръгни бодро и решително, а другото остави на мене. Като си свърша работата, ще ми дадеш няколко дуката и един чифт нови обувки — предвидливо казала тя, след което двамата се запътили към моста.

Там заварили голяма тълпа, тъй като освен слугите на краля и придворните, била дошла и стражата на двата замъка. Просякинята се мушнала в тълпата, а зидарят застанал на десетина крачки от моста. След малко дошъл и негово величество кралят. Извикал зидаря и го попитал могат ли вече да започват. Момъкът отговорил, че боята е изсъхнала, и кралят му наредил да мине по моста.

Зидарят вече се канел да изпълни кралската заповед, когато просякинята високо се провикнала:

— Милостиви кралю, почакай малко и благоволи да чуеш моя съвет!

Смелостта на просякинята толкова възмутила придворните, че за малко не я набили. Обаче кралят, който искал да се покаже великодушен, дал знак да оставят старицата на мира и я попитал с насмешка:

— Е, какъв съвет искаш да ми дадеш, уважаема благодетелко?

Старицата не се смутила, а решително отвърнала:

— Милостиви господарю, като гледам зидаря, който трябва да мине по моста, си правя сметка, че не тежи и колкото една коза. Повече от сигурно е, че мостът няма да се срути под тежестта му. Мисля, че ще е по-добре, ако най-напред мине някой по-охранен и по-тежък от този кльошав зидар.

— Виждам, бабо, че, макар и да са ти натежали вече годинките, умът ти сече като бръснач! — похвалил я кралят и като ѝ хвърлил един дукат, викнал на своите придворни и чиновници:

— Хей, господа, нека някой от вас, по-дебел и охранен да мине по моста!

Думите на краля зарадвали само дявола, защото вече бил сигурен, че ще понесе към ада не кльошавия зидар, а някой велможа с голям търбух. Затова пък ужасените придворни и кралски чиновници започнали да се карат и да се препират помежду си кой е най-дебел, та да има честта да изпълни кралската заповед. Нито един от тях обаче не бил уверен, че мостът няма да се срути под тежестта му и не бързал да рискува живота си.

Карали се придворните и всеки побутвал другия да мине по моста, а същевременно проклинали просякинята за съвета ѝ и тихичко се заканвали, че при първия сгоден случай ще ѝ отмъстят. Но хитрата просякиня набързо ги усмирила, като рекла на краля:

— Милостиви господарю, струва ли си да рискуваш живота на хора, които са ти толкова верни и предани? Какво ще стане, ако мостът се срути под тежестта на някой от тях?

— Да те вземат мътните, бабо! — ядосал се кралят. — Така ми разбърка главата, че вече не зная какво да правя.

— Напрасно се ядосваш, милостиви господарю — рекла просякинята. — Заповядай да изберат от кочината на двореца една добре угоена свиня и да я пуснат по моста. Ако тя мине и нищо не се случи, какво остава тогава за човек!

— Права е старицата — единодушно я подкрепиха всички придворни, зарадвани, че работата е взела такъв обрат и хукнали към кочината да изберат най-угоената свиня. Докарали я пред краля и щом той им дал знак да започнат изпробването, я подгонили към моста.

Свинята сякаш предугаждала кой я чака на отсрещната страна, дърпала се и всячески се мъчела да избяга от моста. На придворните им било неудобно да се боричкат с нея като някакви свинари, та посрещнали с благодарност решението на просякинята да ги избави от неловкото положение. Тя предложила да преведе свинята през моста, разбира се, не от желание да им услужи, а за да види физиономията на дявола, когато вместо очаквания човек получи свиня.

И наистина, трудът ѝ не бил напразен. Как ли само не беснял дяволът, като видял наградата си за построяването на моста.

Когато пък просякинята, за да го унижи още повече, мазно-мазно му казала:

— Не се ядосвай, рогато, тая свиня ще ти бъде жена и половина! — дяволът чак завил от яд и изпаднал в такъв бяс, че се завъргалиял по моста. Като се посъвзел малко, почнал да заплашва просякинята, че в ада ще ѝ даде да се разбере.

— А, ще има да чакаш! — отвърнала му подигравателно тя. — Че какво ще търся в ада? С какво ще скърцам там, като не ми е останал нито един зъб в устата?

И избухнала в такъв неудържим смях, че дяволът спокойно можел да огледа беззъбата ѝ уста.

Ето как хитрата просякиня надвила дявола, а зидаря спасила от смърт. Момъкът ѝ дал обещаните дукати и чифт нови обувки. Доволна от себе си и от хората, тя отишла в съседната енория да се изповяда. А зидарят се върнал вкъщи с цяла торба дукати и весело разказал на майка си как просякинята надхитрила дявола.

Преди да отиде в ада, злочестият дявол се скитал няколко дни из разни пущинаци и обмислял как да се оправдае пред Велзевул^[2] за неуспеха си. За да го омилостиви, той решил да изкуши един беден грънчар, когото бил забелязал край някакво село.

Грънчарят се стягал за панаир и подреждал в един голям кош чупливата си стока. След като се сбогувал с жена си и с децата, поел пътя към града.

Дяволът го изпреварил, преобразил се на току-що отсечен пън, седнал край пътя и зачакал, като разчитал, че умореният от тежкия товар грънчар ще спре да си отдъхне.

Очакванията му обаче се сбъднали само донякъде. Грънчарят наистина много се зарадвал, като видял височкия и широк пън.

— Ще подпра коша си на този пън и като си поотпочина, ще продължа по-нататък — размишлявал той на глас.

„Сега ще има да ругаеш и да проклинаш до бога!“ — зарадвал се дяволът, когато грънчарят сложил коша с изделията си върху него.

Не щеш ли, предателският пън се разпаднал на малки парченца, а кошът се търкулнал на земята. Заплакал бедният грънчар, като видял счупените паници, канички, чаши и чинии. Той се надявал, като ги продаде, да купи малко булгур и брашно за децата си, а какво излязло — ще се върне вкъщи с празни ръце.

Друг на негово място сигурно щял да изругае, но той бил от тези хора, които никога не ругаят и не употребяват неприлични думи. Когато бил ядосан за нещо, обикновено казвал:

— Е, бог да те закриля!

И сега, отдалечавайки се от пъна с празния кош, той повторил няколко пъти любимата си поговорка и си тръгнал към къщи. Жалко, че не видял физиономията на дявола при тези думи.

Вярно, това нямало да му върне загубеното, но поне щял да види как дявол се удря от яд с опашката си по главата.

Докато грънчарят си стигне вкъщи, дяволът вече бил пред вратата на ада. Имал намерение незабелязано да се вмъкне вътре и да се притаи в някое ъгълче, докато попремине гневът на Велзевул. Но ето че и най-добрите му приятели го отпъдили от вратата на ада с думите:

— Пръждосвай се където ти видят очите, глупак такъв! Да не си посмял да се върнеш, докато не извършиш някое дело, с което да изкупиш срама си! И запомни — най-напред трябва стократно да възвърнеш загубата, която си причинил на грънчаря!

Помъкнал се дяволът хлипайки към селото, където живеел грънчарят. Похлопал на вратата и се примолвил да го пуснат да пренощува.

Грънчарят му дал един наръч слама за постелка и се извинил, че няма с какво да го нагости.

— От сутринта не съм сложил троха хляб в устата си, жената и децата също гладуват — оправдавал се той. — По пътя всички грънци, които мислех да продам на панаира, се счупиха, та се върнах без пукнат грош.

Като си легнал, дяволът започнал да обмисля как да заплати загубите на грънчаря. Имал пари в себе си, но понеже бил голям скъперник, досвидяло му. Тогава решил, че ще се издължи на грънчаря, като поработи известно време при него.

Когато призори грънчарят се заловил да прави нови съдове, дяволът заявил, че разбира от грънчарство и с удоволствие ще му стане помощник.

— Ще ми платиш, след като си свърша работата и продадеш това, което съм направил — говорел му с подкупващ глас той.

— Е, покажи какво можеш и нека бог те закриля! — весело рекъл грънчарят, след като приел предложението.

Тръпки побили дявола, като чул за втори път неприятното пожелание, но само прехапал с отвращение устни и веднага се заловил за работа. Той работел толкова бързо и сръчно, че до вечерта свършил целия запас от глина, който грънчарят имал в двора си.

— Ти имаш златни ръце бе, човече! — възхитил се грънчарят.

— Ако ми докараш глина, утре ще направя още повече грънци — уверил го дяволът.

— Ами тогава утре заран трябва да изкопаем и да донесем толкова глина, че да ни стигне поне за една седмица, защото по-рано не ще пусна такъв юнак като тебе!

На другия ден грънчарят помолил дявола да му помогне да изкопае глината, пък после той с жена си и децата щял да я пренесе в двора. Но нито семейството му, нито извиканите на помощ съседни могли да пренесат изкопаната за няколко часа от дявола глина.

— Май ще ми стигне за цяла година — радвал се грънчарят.

На дявола също му се пооправило настроението, защото вадел глината от хълма, на който се намирала кръчмата. И понеже вече бил извадил доста, подкопаната част на хълма се откъснала и се срутила заедно с кръчмата. Рогатият се радвал, защото кръчмарят, който останал здрав и читав, проклинал целия свят с такива отвратителни думи, че порядъчните хора си запушили ушите, за да не чуват. Дяволът записвал греховете му в своя полза. Освен това бил сигурен, че за да

построй наново пивницата си, кръчмарят ще открадне необходимия дървен материал от някоя чужда гора.

След като се издължил на грънчаря и накарал кръчмаря да стори грях, дяволът се запътил към ада, като смятал, че този път ще го приемат без каквито и да било пречки. По пътя обаче научил от друг, току-що излязъл от ада по работа дявол, че Велзевул се е заканил да го напердаши за новата му глупост — разрушаването на кръчмата.

— Как така? — учудил се злочестият дявол. — Та нали кръчмарят ругаеше не за един, а за десет души. Освен това го изкуших да открадне чужд дървен материал.

— Ех ти, дървена главо! — скарал му се приятелят, който бил по-умен от него. — Не знаеш ли, че всеки кръчмар, дали ругае или не ругае, дали краде или не краде, дали се моли или злослови, е наш човек, защото кара хората да пият? Това, че си го предизвикал да изрече още десетина ругатни и да извърши нови кражби, не е никаква заслуга. Помисли ли колко хора сега няма да пият ракия и затова ще вършат по-малко грехове, докато той построи нова кръчма?

— Какво да направя, за да се спася от гнева на нашия господар? — простенал нещастният дявол.

— Ами трябва да извършиш нещо, което да ни бъде от полза, но какво — ти му мисли! — отвърнал приятелят му и си продължил пътя.

Заврял се злочестият дявол в едно тресавище, където никога не бил стъпвал човешки крак. Три дни и три нощи мислил над казаното от приятеля му и си блъскал главата да измисли нещо, което да заличи предишните му провинения и да му възвърне доброто име.

Но тъй като не могъл да измисли нищо умно, решил да се остави в ръцете на съдбата. Отишъл сред хората, като внимателно ги оглеждал и търсел човек, когото би могъл да използва за подлите си цели.

В едно село рогатият се застоял по-дълго време и хвърлил око на тамошния беден ратай, който поради липса на друга работа пасял селския добитък. Той бил чудно красив момък, но с много тъжни очи. А как да не са тъжни, като бил кръгъл сирак, нямал си ни парченце земя, ни къща, а за дрехите му по-добре да не говорим. Ако си намерел някаква работа, позалъгвал глада си, а ако не — гладувал като куче, но никой не се трогвал от това.

Като го наблюдавал, дяволът решил, че лесно ще може да подтикне към зло такъв онеправдан от съдбата и хората сиромаш.

Веднъж му подшушнал да подпали къщата на господаря си, който му бил отнел с измама половината от припечеленото. Друг път го подучил да убие ратаите, защото го били изгонили от прозореца, когато искал да погледа как се веселят. Но напразно — момъкът не се поддавал на дяволското изкушение. Утешавал се по много странен начин — свирел на цигулка, която сам си бил направил.

Нищо и никаква цигулка, но в ръцете на бедния момък издавала такива чудни звуци, че човек можел да се захласне до забрава. Рядко някой ги чувал, защото ратаят се криел в полето и свирел само за себе си. Но и случайно чути, песните му нямало никому да доставят удоволствие, защото били тъжни като неговия живот.

Един ден толкова мъка, болка и горчилка обхванали бедния момък, колкото не бил изпитвал през целия си живот. Той бил влюбен до уши в дъщерята на богатия господар. Момичето също го харесвало, защото бил хубав и умен. Срещали се много рядко, и то само скришом. Момъкът обаче си мечтаел и денем, и нощем да бъде с нея, защото я обичал с цялото си сърце и душа.

Любовта така го заслепила, че една сутрин отишъл при бащата на девойката и поискал ръката ѝ.

Не е трудно да се досетим какво му отговорил богатият. Нарекъл го просяк, дрипльо и го изхвърлил навън.

— Дъщеря ми не е лъжица за твоята уста, мръсен дрипльо! Да не си посмял дори да мислиш за нея! Ще я омъжа за сина на стария Блажей. Вярно, че е глупав, но затова пък си мери парите с крини.

Бедният момък бил вече зад портата, когато богатият извикал подигравателно след него:

— Ей, дрипльо, ако беше дошъл да искаш ръката на дъщеря ми с гърне дукати, щях да ти я дам, че и ръка щях да ти целуна!

Този ден осменият и унижен момък подгонил добитъка, колкото се може по-далече от селото, и като го пуснал да пасе, седнал на синора под една клонеста върба и горчиво заплакал. След като си поплакал, извадил от овчарската си торбичка цигулката и засвирил. И понеже изливал душата си, тя свирела така тъжно и жално, че върбата, под която седял, се трогнала, навела клоните си към земята и листенцата ѝ заоплаквали злочестата му съдба. Разплакал се дори дяволът, който вървял подир него и чул свирнята му.

Когато бедният ратай престанал да свири, на дявола, докато си изтривал сълзите с опашката, му хрумнала чудесна идея — да купи от момъка цигулката.

„Щом тя свири така, че дори аз, дяволът, се разплаках, то как ли ще плачат грешниците, като им засвирия? Няма по-добро дело от това да прибавиш към ежедневните им мъки и тази покъртително жална и безнадеждно тъжна музика“ — решил той.

Ето защо, без да се бави повече, се преобразил на богат шляхтич^[3] и като се приближил до ратая, му рекъл:

— Чух те как свириш и много ми хареса. Искам да купя цигулката ти.

— Няма да я продам, защото тя е единствената ми утеха — отговорил ратаят.

— Я не говори глупости! — ядосал се дяволът. — Ще ти дам за нея цяло гърне дукати.

„Боже мой, та това е точно толкова, колкото искаше бащата на моята любима, за да ми я даде за жена“ — зарадвал се ратаят, но като се вгледал в този неочакван купувач, недоверчиво попитал:

— Господине, вие да не се шегувате, че ще дадете за цигулката ми цяло гърне дукати?

— Не си губи времето в излишни приказки, ами взимай бързо парите и ми дай цигулката, докато не съм се отказал — подканил го дяволът, като му подал една натъпкана кесия.

Ратаят взел кесията и започнал да вади от нея дукатите. Златните монети с тихо звънтене падали в овчарската торбичка, но ратаят съвсем ясно чувал, че му говорят с висок глас:

„Край на твоите мъки и неволи! Радвай се, бедняко! Ще се ожениш за любимата си!“

Момъкът се почувствал толкова щастлив, че му се приискало да прегърне дори тези, които го били мъчили и обиждали. Макар денят да бил сив и мрачен, на него му се струвало, че на небето греят не едно, а няколко слънца. Когато дяволът понечил да вземе цигулката, момъкът го хванал за ръката и казал, че иска да се прости с нея.

— Е, хайде, прощавай се, само че по-бързо! — съгласил се дяволът.

Ратаят взел цигулката, притиснал я няколко пъти до преливащото си от радост сърце и като я целунал, тихо казал:

— Ти ме разтушаваше в тъга и в неволя, даде ми толкова щастие и радост, че нямам думи да ти се отблагодаря. Носи моето щастие по света и разказвай за него навред, където отидеш!

Думите на ратая звучали като благодарствен молебен, като горещо пожелание към всички хора по света, които тъгуват и страдат. Нищо чудно, че тези думи проникнали в цигулката и се слели с нея в едно цяло.

След като взел цигулката от момъка, дяволът хукнал към ада, колкото му държат краката. Успял да се вмъкне незабелязано вътре и без всякакви пречки стигнал до онази част на ада, където най-жестоко мъчели грешниците.

„О, сега ще ви дам да се разберете! Ще виете и ще се гърчите от болка!“ — радвал се той, като гледал измъчените и тъжни грешници.

Извадил от пазвата си цигулката, но нали бил голям умник, преди да започне да свири, запушил ушите си със смола, за да не чува музиката и да не плаче от мъка. След това си плюол на ръцете и засвирил.

Свирел дяволът и все поглеждал към грешниците, за да види как им въздейства неговата музика. Не чувал какво крещят, само виждал как скачат, размахват ръце и бързо-бързо движат устните си.

„Охо, моята музика вече им действа! Крещят и скачат от болка!“ — радвал се дяволът и все по-бързо движел лъка, размечтан за наградата, която ще получи от Велзевул за своята изобретателност.

Но скоро мечтите му се разсеяли като дим. Някой го халосал по главата и смолата изпаднала от ушите му. Разбрал тогава, че грешниците скачат, крещят и тропат с крака не от болка или мъка, а от щастие. Нищо чудно, цигулката на ратая сега свирела необикновено радостно и весело. Дяволът толкова се слисал, че лъкът паднал от ръцете му, а грешниците го наобиколили и започнали да го молят:

— Посвири ни още, мили благодетелю, посвири ни! Вечно ще ти бъдем благодарни за радостта и веселието, които ни достави с твоята музика!

Рогатият не отвърнал на молбата им, само гледал със зяпнала уста и опулени от смайване очи и чакал какво ще направи застаналият до него Велзевул. Именно той го бил халосал по главата, а сега, сумтейки от гняв, обмислял какво да прави със злочестия дявол.

Господарят на ада не му мислил дълго.

— Ти си ни нужен колкото ланския сняг! — рекъл той на дявола.
— Върви по широкия свят да ставаш за смях на хората и да не си посмял да се върнеш вече при нас!

Като казал това, Велзевул му отчупил рогата, откъснал му опашката и заповядал да изхвърлят обезобразения дявол от ада.

Помъкнал се злочестият дявол по широкия свят, като все странял от хората. Сигурно и до ден-днешен се скита някъде из чуждите земи.

[1] Дукат (итал.) — Венецианска златна монета от 13 век, която се разпространила и в други страни. — Б.пр. ↑

[2] Велзевул (евр.) — според някои древни религиозни вярвания на Изток — зъл дух, сатана, дявол, главатар на злите духове. — Б.пр. ↑

[3] Шляхтич (пол.) — Полски дворянин — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.